

Родолюбие

Против юдомасонството IV-та част

Над малтийския кръст на фердинандовата одежда се вижда и един от показателните техни символи - черепа с костите. Множество черепи и кости на нашите храбри войници и на техните деца и жени, той ще принесе в капището на своя кръвожаден господар, въвличайки България в предварително плануваните и предreshени от масонските крале и световни лидери,

войни и национални катастрофи. Това ще бъде едно от отмъщенията на западната сатанинска ерес за разбитите и унижени от цар Калоян техни предци рицари.

Не случайно политиката на двореца и правителството става антируска, антиправославна и антиславянска. Още преди домъкването на Кобурга в България неговите „братя зидари“ подготвят обстановката и започват явен курс на свързване на България с еретическия, масонски запад, който в миналото ни принуждаваше да се откажем от православната си вяра за да ни помогне срещу турците и когато не успя в пъкленото си дело, прати своите кораби в помощ на настъпващите сатанински пълчища, заповяда на венецианския евреин Лазар Коен да отвори вратите на непревземаемото Търново, и 500 години всячески

подпомагаше и поддържаше на изкуствено дишане безбожната османска империя (но Господ забавя, но не забравя - изпразнените от Неговата благодат и напуснати от развратения западен егоцентрик еретически църкви, вече се обръщат в джамии под натиска на нахлуващия ислям). Въпреки, че справедливостта възтържествува и България бе освободена от братския православен народ, ръководен от богопомазания император, неблагодарните родни „зидари“ започват явна масонска диктатура, целяща елиминиране на политическото русофилство. През август 1886 г. българската армия реагира срещу конфронтацията с Русия, но действията ѝ са парирани от прозападната платена масонска клика. Извършен е контра преврат, а последвалите бунтове на офицерите и гарнизоните на Бургас, Сливен, Русе и Силистра са удавени в кръв. **Кобурга, Стамболов и техните местни „братя“ се залавят да изтръгнат от сърцето на народа вградената любов и признателност към освободилата ни православна Русия. Дипломатическите отношения с хилядолетната, богохранима, християнска държава са прекъснати в угода на всатанения запад. Световния поюдейчен луцефериански елит, ползвайки своите местни слуги, въвежда сред изстрадалия ни народ своя специалитет - стратегията РАЗДЕЛЯЙ И ВЛАДЕЙ (действащ безотказно и тогава и сега - до близкото ни тотално самоунищожение).** В новоосвободена България започва **необявена гражданска война.** В навечерието на парламентарните избори през септември 1887 г. са инициирани са репресии срещу опозицията, а след вземането на властта са спрени всички опозиционни вестници и започват политически съдебни процеси. Следва продължаване на обявеното преди това военно положение и безмилостно потушаване на всякаква съпротива. Много български офицери, патриоти и национални герои са разстреляни или хвърлени в

затвора. **На 16 юни 1890 г., след като е осъден от военен съд е екзекутиран майор Коста Паница - една от емблематичните фигури на новоосвободена България.** За разлика от Стамболов, той е участник във Априлското въстание, четник при Филип Тотю, доброволец в Сръбско-турската война, войник в руската армия, опълченец в боевете на Шипка и Стара Загора, носител на орден за храброст „Свети Георги“, участва в потушаването на турския бунт на Сенклер в Родопите, завършва Константиновското Военно училище и Петербургската Военно-юридическа академия, участник в Съединението и в Сръбско-Българската война, един от ръководителите на македонската емиграция, председател на Българския македонски централен революционен комитет „Искра“, председател на Военния касационен съд, интелигентен български офицер-герой, руски възпитаник, приятел на православната ни освободителка, унищожен от подмолните и прикрити западни слуги масони. **Жертва на Стамболов и Фердинанд става и един друг голям български герой - капитан Петко воевода.** През 1891 г., оклеветен за опит за атентат срещу министър-председателя Стефан Стамболов, Петко Киряков е хвърлен във варненската тъмница и е изтезаван сто и четиридесет дни. Сопаджиите на Стамболов го смилат от бой, без да има капчица вина. Единственият му грях е, че е русофил и че остро критикува разбойническите методи на управление на масонарията. Без капчица уважение към заслугите му за свободата на България, жандармите го малтретират по височайшата заповед на градоначалника на Варна Спас Турчев. Вследствие на тормоза и жестоките инквизиции във влажните килии на Варненския зандан, воеводата се разболява. С разбито здраве, след излизането му от затвора е интерниран в Трявна. Огорчен до дъното на своята душа от гаврата с него, той, който участва в повече от сто боя с турските поробители и има над тридесет рани от ятагани и куршуми, издига черно знаме върху покрива

на къщата, в която живее и изрича паметните думи по адрес на управляващата дворцова камарила на Фердинанд и Стамболовистката клика: **„Те погребяха България!“. Те наистина я погребяха - техните съвременни „братя“ сатанисти, бивши комунистически номенклатури, ръководени от агента на ДС - внука на Кобурга и неговия лакей Паси, довършиха делото, премахвайки политическата независимост на родината ни, заробвайки ни изцяло на развратената еретическа европейска вавилонска блудница.**

Връзката между поколенията
богоборци (масони и комунисти) и пострадалите от тях
наши български герои може да се види ясно и в историята на рода на Райна Княгиня.
Съсругът ѝ Васил Дипчев е избран за народен представител през 1898 г. Скоро след това е арестуван от хората на Стамболов (*от неговата партия*), тъй като е русофил. Умира в следствие на зверски побой в Черната джамия в София.
Райна остава с шест деца, най-голямото от които е на 13 години. Райна и Васил Дипчеви имат петима сина - всички офицери от Българската армия - генерал Иван Дипчев, Георги Дипчев, Владимир Дипчев, Петър Дипчев и полковник Асен Дипчев.
Най-големият и син, Иван Дипчев, е роден през 1885 г. Завършва Военното училище с 25-ти випуск, а след това и Генералщабната академия, с отличен успех.

Участва в трите войни за национално обединение. Проявява се в боевете срещу турците край Чаталджа през Първата балканска война. За **доказан героизъм** има 5 ордена за храброст и медали за военни заслуги. **Стига до чин генерал. Комунистите го арестуват.**

През 1954 г. в Троян е съден заради участие в преследването на разбойническата чета на анархиста Васил Героя и Дочо Узунов, обявени от комунистите за „герои“. **Осъден е на смърт. По-късно присъдата е заменена с доживотен затвор. Умира в лагера край Ловеч.**
Третият син, Владимир, е роден през 1891 г. И той става военен. Завършва с 31-ви випуск Военното училище. Участва във войните. Проявява се в **атаката на Одринската крепост на 13 март 1913 г.** Участва в Междусъюзническата и Първата световна войни. **Завърща се като герой с 3 ордена за храброст. След 9.09.1944 г. комунистите го ликвидират. Изчезва безследно на път за работа на 10 октомври 1944 г.** Счита се, че е разстрелян и то без съд и присъда.
Петият син, Асен, е роден през 1894 г. По време на Първата световна война е ученик в гимназията, но я напуска и отива доброволец на фронта. Проявява героизъм в атаката на крепостта Тутракан през септември 1916 г. **Редник Асен Дипчев е един от първите българци, които влизат в тази тогава румънска крепост, пеейки химна на Добруджа „О, Добруджански край“.** Награден е с орден за храброст. След войната довършва гимназия. Става кикер във Военното училище. Завършва го с ускорен курс. **Пак е на фронта. Участва в боевете на Дойран и на Добро поле през септември 1918 г.** След войната влиза във **Военния съюз**. Участва в преврата на 9 юни 1923 г. Адютант е на кап. Харлаков, обвиняван за убийството на Ал. Стамболийски. След **9.09.1944 г. дълги години лежи по лагерите. Умира в Бургас през 1964 г.**

Това, което се случва в България и по света представлява всъщност един добре планиран театър. Неговите сценаристи и режисьори са мъдреците на еврейския синедрин и техния юдейски псевдоблагороднически елит, ръководен от Бъкингъм. Актьори в провинциалните им театри по целия свят, са техните местни слуги масони. Споменахме вече за проваленото по сценарий Априлско въстание, което завършва с масово клане – жертвоприношение в олтара на техния „бог“ ваал. Това контролирано изстребване не спира – след вътрешните, братоубийствени конфликти, сатанинския род Кобург Кохари Гота и неговите масонски лакеи ни вълечат в международни конфликти и национални катастрофи. Сценария е очевиден: – на 29 октомври 1912г., по време на Балканската война Турция иска примирие, но главнокомандващия Фердинанд го скрива от съюзниците и продължава войната. Той заповядва атака на силно укрепените позиции в които са съсредоточени голяма част от имперските войски. Резултатът е 25 000 Български жертви, изтощаване на армията, удължаване на войната с 5 месеца, през които съюзниците се укрепват в Македония. Все пак сключеният на 30 май 1913 г. в Лондон мир е много добър за нас. Турция отстъпва на съюзниците всичко на запад и север от линията Мидия-Енос. Армията ни е заела 179 999 кв.км, които никой не оспорва – наши са плодородните южни земи на Източна Тракия, Беломорието и Егейска Македония. Само след 16 дни всичко това е поставено на карта. Без да се консултира и поне да уведоми правителството и народното събрание, Кобургът решава да сплаши противниците си и заповядва на две наши армии да настъпят срещу Сърбия и Гърция. Разбира се, Румъния и Турция се намесват и България се оказва сама срещу пет държави. Макар и непобедена, армията е принудена да капитулира. В края

на юли 1913 г. идва катастрофалният за нас Букурещки мир, според който губим Източна Тракия, Източна и Егейска Македония, Южна Добруджа. Равносметката е над 400 000 избити Българи - мирно население и войници. Близко 250 000 бежанци се стоварват на изнемощялата българска икономика, чийто възход е вече само спомен. Още тогава съвременниците на тези събития наричат действията на набедения главнокомандващ "престъпни безумия". Тъжната истина е, че всичките му заповеди и актове са много добре запланувани и синхронизирани с масонските ръководители на останалите воюващи страни и с ложата „майка“ в Лондон. Натресения ни юдомасонски „елит“, ръководен от развратения хомосексуален окултист „цар“ успява да се изгаври с чудесата от героизъм на нашия смел войник и да залее с кръв и мъка изстрадалия ни народ.

Ансамбъла между оргии, хомосексуализъм, наркомания, церемониална магия и заклинания, съчетани в специални окултни ритуали и жертвоприношения са характерна отличителна черта на сатанинските практики изпълнявани от вътрешната елитна част на масонските ордени, както ще видим по-долу.

Интересен и малко известен фрагмент от времената на Балканските войни е присъствието в България на един от видните представители на юдейския кагал, бъдещия ръководител на октомврийската революция и създател на червената армия - Лейба Давидович Бронщайн -евреин рецидивист с прякор Троцки. Агента на синедрiona, който наблюдава на място как се развива техния жесток сценарий, се появява в родината ни като

военен журналист на в. „Киевска мисъл“ и не след дълго започва да хули в статиите си героичната ни армия, обвинявайки я в жестокост срещу турските войници (?!).

Друг много показателен и добре прикриван елемент от Балканската война е битката за Родопите. **Тази част от историята ни е уникална с това, ЧЕ ЕДИН БЪЛГАРСКИ ОФИЦЕР СЪС СВОЯ ПОЛК СЕ ПРОТИВОПОСТАВЯ НА ПЛАНА НА СВЕТОВНАТА САТАНИНСКА ЮДЕЙСКА КЛИКА И НЕЙНИЯ ПРЕДСТАВИТЕЛ ФЕРДИНАНД. ТОЙ ОТКАЗВА ДА ИЗПЪЛНИ ЗАПОВЕДТА НА СВОЯ ГЛАВНОКОМАНДВАЩ И ДА ОСТАВИ НАСЕЛЕНИЕТО НА РОДОПИТЕ ДА БЪДЕ ИЗКЛАНО ОТ НАСТЪПВАЩИТЕ ТУРЦИ.**

„ Да се отстъпи?! Не! Никога! Аз няма да отстъпя на противника селата, в които вчера бях посрещнат като освободител! Не! Нито поглед назад! На току-що освободения роб робство не ще върна пак! Вярвам в

несломимата мощ на моя полк! През трупа ми трябва да се мине, пък тогаз!"

Полковник Владимир Серафимов като командир на 21-ви Средногорски полк, с цената на заплаха от военен съд отказва да се оттегли от позицията при Алами дере и по този начин спасява българското население от турски погром и безчинства.

Въпреки заповедта, целият полк остава на позиция. Срещу 21-ви полк, който наброява почти 5000 войници и офицери, настъпва целият корпус на Явер паша (който наброява, според различни източници, между 15 000 и 40 000 редовни турски войници с артилерия). Въпреки смазващото съотношение на силите полкът на полк. Серафимов побеждава и по този начин освобождава Централните Родопи.

Бойния подвиг на средногорци влиза в историята под името "Родопската Шипка".

Признателното родопско население преименува с. Алами дере в с. Полковник Серафимово.

За проявената храброст през войната полковник Серафимов е награден с Военен орден „За храброст“ III степен.

Подобен и **достатъчно показателен** е и решителния момент по време на Балканската война (1912 - 1913), когато **ОТНОВО ЕДИН БЪЛГАРСКИ ОФИЦЕР СЕ ПРОТИВОПОСТАВЯ НА ПЛАНА НА ЮДЕИНА САТАНИСТ ФЕРДИНАНД. Командващият 5-та пехотна дивизия ген. Павел Христов, В НАРУШЕНИЕ НА ЗАПОВЕДИТЕ НА**

КОМАНДВАНЕТО, овладява отстъплението, реорганизира войските си и само със своята дивизия атакува „на нож“ цяла турска армия. По този начин турците не успяват да минат в тил на 3-та и 1-ва армия. **С това свое действие ген. Христов практически спасява войната.** Руските наблюдатели го наричат „Железния генерал“. Имал славата на неподкупен и безупречно почтен човек. Генерал Христов вярвал, че домът на офицера е казармата. Затова въпреки високото си обществено положение и богатия си род умира без собствена къща.

Въпреки всичката еврейска мерзост, смелостта на българина прави възможен един много важен извод. Нашите сънародници объркват сметките на сатанистите и ги принуждават да действат открито, разкривайки за кратък период от време целия театър. Как се случва това:

През Първата световна война, предвидената за бързо и

**тотално унищожение българска армия, ЗА ГОЛЯМА
ТЯХНА ИЗНЕНАДА СЕ ОКАЗВА НЕПОБЕДИМА.**

**Българина отново се сражава успешно - разбива
сръбските войски, които напускат територията на
страната, прехвърляйки се на о. Корфу. На 1 септември 1916
г., мотивирана от желанието да си върне Добруджа, България
обявява война и на Румъния. Трета българска армия,
предвождана от ген. Стефан Тошев, разбива румънските
войски и ги отхвърля далеч на север.**

**Един от най-големите върхове на българската бойна
слава от този период е Дойранската епопея. Тя
представлява поредица от три военни кампании в три
поредни години, като всяка от тях включва няколко
дневни тежки сражения. Във всяка от тези битки
Българите побеждават многократно превъзхождащите
ги армии на четири държави - на Гърция, Англия,
Франция и Сърбия (прегрупираха се в Гърция след
тоталния разгром нанесен ѝ от България). При първата
кампания през 1916 г. в пет дневни боеве французи и
англичани са разбити и губят 3200 души, а нашите
загуби са 1356 бойци. Решаваща е била Българската
контраатака на нож. През 1917 г. командването се поема
от полковник Владимир Вазов и пораженията за
съюзниците стават още по-тежки. Загубите за
атакуващите са над 12 000 убити, ранени и пленени
души, докато Българите дават около 2 000 жертви.
Вазов е произведен в чин генерал-майор. След тези
боеве англичаните кръщават местности по Българските
позиции с имена като "дяволското око" или "долината
на смъртта". Трябва да се има пред вид, че въпреки
многого армии и смазващото числено превъзходство, за
да е по - сигурен в победата срещу българите, Лондон
изпраща не някакви колониални войски, а елитните си**

английски части. Представете си мъката и злобата на европейския рицарски масонски елит при възродения спомен за натирените от цар Калоян в калта при Одрин техни напудрени и напарфюмирани прадядовци. През 1918 г. в решителните сражения за Дойранската позиция гърци и англичани дават 11 673 убити и ранени и 547 пленени, нашите загуби са 1000 ранени и 1736 убити. Българите удържат позициите до края и усилията им се увенчават с вечна бойна слава.

Какво обаче се случва в тила?! **Изпадналият в паника от неочаквания развой на събитията, КОЙТО ОБЪРКВА ПЛАНА НА ЗАДГРАНИЧНИТЕ ИМ ГОСПОДАРИ**, предател на собствената си армия, главнокомандващ „цар“ и неговата юдомасонска клика спират снабдяването с боеприпаси, храна и

дрехи на героичния български войник. Не само това, от пазара в страната изведнъж изчезват дори стоки от първа необходимост и започва спекула – **познат сценарий целящ деморализация и конфликти сред народа. По същия начин еврейските богати търговци, за кратко време изкупуват, скриват и изнасят част от храните, предизвиквайки изкуствен глад и спекула, а в следствие умело направляват недоволството на масите при осъществяването на наречените от тях „велики“ френска и октомврийска революции. В България целта не е сваляне на властта (ЗАЩОТО ТЯ ВЕЧЕ Е ТЯХНА)**, а сломяване на бойния дух на армията и отчаяние на нацията. И те успяват. Останалият без патрони, недоял, гол и бос, непобедим български войник е залят с писма от тила, пълни отчаяните вопли на гладуващите му деца. Резултата не закъснява: През септември 1918 г. войските на Антантата пробиват

българския фронт при Добро поле, СРАЖАВАЙКИ СЕ „СМЕЛО“ СРЕЩУ ВОЙНИЦИ БЕЗ ПАТРОНИ. Следва бързо настъпление към вътрешността на страната. На 29 септември 1918 г. България е принудена да сключи примирие в Солун при много тежки условия. **Виждайки ясно огромната гавра осъществена с него и с цяла България, нашия смел и достоен войник ВЪСТАВА.** Това е уникален момент от човешката история, когато един народ тръгва не да се самоизбива, а срещу своите реални, подмолни масонски врагове, които принудени от неговия невероятен героизъм и родолюбие са разкрили истинското си лице. Пробивът при Добро поле поставя началото на лавинообразни събития. **За поражението войниците справедливо обвиняват управляващите, които изправят България пред голяма опасност. Без да създадат нормални условия за снабдяване на армията, те я хвърлят в неравна война срещу многократно превъзхождащ ни противник (както споменахме вече, по предварителен сценарий).** На 24 и 25 септември 1918 г., малко преди примирието, войниците сформират първи въстанически отряди. Разгневени, те се отправят към Кюстендил, където арестуват офицери от Главната квартира. Изплашената и изпаднала в паника юдомасонска клика, начело със своя малтийски рицар началник се обръща за помощ към своите германски еретически „братя“. Оставилите ни **(планувано по сценарий)** до този момент сами срещу четири държави, без военна и материална помощ, наши „съюзници“ изведнъж се сещат, че имат южен фронт.

Срещу нашия изтощен, гладен и обезоръжен войник се обръщат дулата на немските оръдия и картечници. Следва поредното масово жертвоприношение в олтара на юдейския „бог“ ваал - оцелели под „завесния“ огън на английската артилерия, обръщали многократно в панически бяг многобройния си противник със своята уникална атака „на нож“, непобедимите ни войници са удавени в собствената си кръв, пред вратите на своята столица, от лицемерните и бездушни чужденци еретици. Такива оръдия и картечници, с подобни бездушни немци зад тях, по това време ще свършат точно обратната работа в октомврийската революция в Русия. Там те ще окажат РЕШИТЕЛНА подкрепа на юдейските банди, ръководени от споменатия Лейба Бронщайн и от Ленин Бланк в борбата им с православния народ и цар и в УНИЩОЖАВАНЕТО НА ПОСЛЕДНАТА НЕЗАВИСИМА ОТ ЮДОМАСОНСТВОТО ДЪРЖАВНОСТ В СВЕТА. Още през април 1917 г. ...

СЛЕДВА ПРОДЪЛЖЕНИЕ ...

Вижте още: [Против юдомасонството V-та част](#)